

Vườn nhà ông tôi không chỉ mọc toàn hoa giấy. Phía sau dãy hàng rào rục rĩ kia là một cái mương nhỏ bao quanh vườn đầy cá lòng tong. Từng đàn cá nhỏ li ti cứ suốt ngày rủ nhau chui qua chui lại dưới những đám rong dại, bên trên dương xỉ mọc đầy.

Cây me cao mọc sát bờ mương. Những chiếc lá con bé bằng nửa móng tay chẳng những không che mát nổi lũ cá bốn mùa nô giỡn, mà mỗi khi có một làn gió thổi qua, lại thi nhau rụng đầy mặt nước khiến lũ cá nhát gan phải trốn chạy cuống cuồng.

Khoảng sân rộng chạy dài từ gốc me vào tận hiên nhà, đầu sân hoa cúc nở vàng. Hoa cúc nhiều màu, nhưng trong sân nhà ông tôi chỉ có vàng hoa cúc. Hoa cúc tươi tắn mà dịu dàng. Dãy hoa giấy đỏ xôn xang ngoài ngõ xa nhờ hoa cúc mà bớt phần gay gắt. Chứ nếu không, trước nắng ngời trong nhà nhìn ra, khắp đất trời chỉ một sắc chói chang, tỉnh mịch.

Thật ra, suốt bốn năm ròng rã ở nhà ông tôi, tôi có thiết tha gì cúc vàng cúc trắng. Bốn mùa mười hai tháng tôi hết đu đưa trên cây me đằng trước lại hì hục leo trèo cây xoài cây ổi phía sau. Hoa cúc mỏng manh vô tích sự, ăn không được, trèo cao té nặng cũng không xong. Đối với tôi, hoa cúc chỉ dành cho dì Miên chiều chiều ra sân tưới nước, dành cho ông tôi sai học trò hái phơi khô đem bỏ lẫn vào bình trà.

Vậy mà có một dạo tôi bỗng đem lòng yêu hoa cúc. Tôi không cho dì Miên tưới nước nữa. Tôi giành lấy chiếc gàu mo cau trên tay dì hăm hở chạy ra giếng đá ở vườn sau tự mình múc nước tưới hoa. Rồi tôi ngồi lặng lẽ hàng giờ bên cúc vàng lặng lẽ, thả hồn theo mây gió lang thang. Tôi tha hồ mơ mộng. Tôi tha hồ nghĩ ngợi vẩn vơ. Đó là dạo chị Ngà về ở với dì Miên. Đó là dạo chị Ngà hay nói Miên nè, đỗ tú tài xong, tao sẽ xin thi vào trường sư phạm. Ra trường, tao sẽ xin về trường huyện. Tao sẽ ở đây với mày. Tao sẽ lấy chồng người làng này, không đi đâu hết, mày có thích không Miên? . Năm đó, tôi mười sáu tuổi.